

Még mindig egy grafikáról

Ajtócsapkodás ('91. szept. 25.) című vezércikkében a lap munkatársa (P. B. E.) többek között arról elmélkedik, hogy manapság milyen könnyen lehet ellenséget szerezni. Példaképpen felhossa Szkárosi Endrét, aki az „Új Hölgyfutár” című, avantgard lap címlapján egy grafikát közölt az angyalos címerről. (A pajzs bal oldalából balra tekintő koponyát, a kettős keresztből András-keresztet, a halomból bezárt öklöt rajzolt. Kétoldalról a koronát két denevérszárnyú, széttárt lábú ördög tartja, a másik kezükkel maszturbálnak.)

A szerző úgy véli, hogy ez nem gúnyrajz, hanem a „hazaffyság” pozitív kifejezése. Én úgy vélem, hogy ez inkább „kuraffyság”. Ha bármely közeli, vagy távoli ország nemzeti jelképét így „művésziesítené” valaki — mondjuk Belgrádban, Bukarestben, Washingtonban vagy Jeruzsálemben — a bőrét vinné a vásárra. Idézi a szerző Torgyán Józsefet, aki elsőként emelt szót a lap ellen, hogy veszélyezteti a magyar demokráciát, sérti a közérkölcset és a haza iránti érzéseket. Sajnos Torgyánnak igaza van. Az avantgard provokációsorozat: az említett grafika, a Fidesz-Narancs Pápmelléklete, majd a magyarok hülyézése és butuskázása elsősorban a magyar demokráciát veszélyezteti, mert alja indulatok alja ösztönöket szabadítanak fel, amely már megnyilvánult az **Eörsi István**nak címzett zsidó „versikék”-ben.

Köztudott, hogy az elmúlt századokban a környező és távolabbi népekből milliók integrálódtak közénk — a magyarság nem származás, hanem közös sors és tudat kérdése —, hogy a legnagyobbakat említsem: Zrínyi, Hunyadi és Petőfi vagy a zsidó származású magyarok közül emlékeztessen Radnóti költészetére vagy Teller Ede és társai emberöltőnyi távollét után is élő, kulturált magyar beszédére.

A rendszerváltás és a gazdasági nehézségek miatt az emberek többsége szenved, ingerült, az értelmiség megosztott. A szomszédban falvakat, városokat pusztítanak el, a magyar etnikumhoz tartozók is érintettek. A hazai magyarság lassan

feladja nemzeti kultúráját: szép magyar beszédét, zenéjét, irodalmát, film- és színházművészetét. Az erdélyi magyart románnak, a bácskait jugónak titulálja. Veszedelmes „nacionalizmusa” már csak arra szorítokzik, hogy tudatos része szimpatizál a határokon kívül rekedt nemzet sorsosaival és szorongást érez, amikor hallja, hogy bezárják iskoláikat, elveszik autonómiájukat, dózerozzák vagy lövik a házaikat és ki akarják „önteni” őket.

Nincs „náci” ideológiánk, amely a határokon belül, vagy kívül élő bármilyen nemzet, csoport vagy etnikum ellen irányulna. Ezért, ha akár a szélsőjobb, vagy a szélsőbal oldaláról itt valaki avantgard, radikális, liberális, anarchista vagy náci köntösben akar még nagyobb zavart teremteni és a pecsenyét ebben sütögetni, azt le kell inteni.

A szerző jó újságíró, politikai meggyőződését tiszteletben tartom. Akkor sem leszek ellensége, ha úgy véli, hogy a Szkárosi-félék tevékenysége belefér az avantgardba, pusztán hozzáfűztem cikkéhez a fentieket.

Dr. Horváth István
Mindszent

*

Tisztelt Horváth István! Higgye el, az olvasás szabadságát magam is szentnek tartom. Így természetesen nem kívánom befolyásolni abban, mit olvas ki és mit nem az ön által idézett cikkemből.

De azt mégis szeretném megjegyezni, hogy nem a művészetektől, a címlapoktól, uram bocsá' egy grafikától kell féltetni a magyar demokráciát.

Úgy gondolom, régen rossz, ha a politika akarja megmondani, mit, hogyan ábrázoljon egy grafikus és mit közöljön egy lap és mit cenzúrázzon a főszerkesztő.

Talán az ilyesmin már túljutottunk. Egyébként kinek-kinek szíve joga, megveszi-e az Új Hölgyfutárt vagy épp a Magyar Narancsot.

Tisztelve az ön ízlését, megértve okfejtéseit, külön megköszönve toleranciáját

üdvözli:

P. Bodzsár Erzsébet